

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 415/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou H., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. J. H., vedené pod sp. zn. Rvp 2326/2011, sp. zn. Rvp 2327/2011, sp. zn. Rvp 2334/2011, sp. zn. Rvp 2335/2011, sp. zn. Rvp 2365/2011 a sp. zn. Rvp 2366/2011 vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19 CoE/37/2011-51 z 31. mája 2011, č. k. 19 CoE/93/2011-53 z 31. mája 2011, č. k. 19 CoE/79/2011-50 z 31. mája 2011, č. k. 5 CoE/209/2011-52 zo 7. júna 2011, č. k. 17 CoE/79/2011-61 z 22. júna 2011 a č. k. 19 CoE/241/2011-51 z 31. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 2326/2011, sp. zn. Rvp 2327/2011, sp. zn. Rvp 2334/2011, sp. zn. Rvp 2335/2011, sp. zn. Rvp 2365/2011 a sp. zn. Rvp 2366/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 2326/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 8. septembra 2011 a 13. septembra 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 2326/2011, sp. zn. Rvp 2327/2011, sp. zn. Rvp 2334/2011, sp. zn. Rvp 2335/2011, sp. zn. Rvp 2365/2011 a sp. zn. Rvp 2366/2011, ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 19 CoE/37/2011-51 z 31. mája 2011, č. k. 19 CoE/93/2011-53 z 31. mája 2011, č. k. 19 CoE/79/2011-50 z 31. mája 2011, č. k. 5 CoE/209/2011-52 zo 7. júna 2011, č. k. 17 CoE/79/2011-61 z 22. júna 2011 a č. k. 19 CoE/241/2011-51 z 31. mája 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenia krajského súdu“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere (ďalej len „zmluvy“) poskytla šiestim fyzickým osobám úvery v sume od 165,97 € do 663,88 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť v dvadsiatich dvojtýždňových splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2369/2011), šiestich mesačných splátkach (veci vedené pod sp. zn. Rvp 2327/2011 a sp. zn. Rvp 2366/2011), v siedmich mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2365/2011), v desiatich mesačných splátkach (veci vedené pod sp. zn. Rvp 2326/2011 a sp. zn. Rvp 2334/2011) a v dvanástich mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2335/2011). Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluvách dohodnuté, že splnomocnený zástupca

dlžníka, určený menovite v každej zmluve, je (bude) oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci neuhradili niekoľko po sebe idúcich splátok, dostali sa do omeškania.

1. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2326/2011 bola 23. apríla 2005 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v príslušnej zmluve určený splnomocnený zástupca dlžníka, a následne bol 11. júla 2005 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Partizánske [sťažovateľka v sťažnosti nesprávne uviedla Okresný súd Topoľčany; (ďalej len „okresný súd“)] 4. augusta 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Dňa 7. októbra 2010 podala sťažovateľka návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením č. k. 4 Er/1116/2008-27 z 18. novembra 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 19 CoE/37/2011-51 z 31. mája 2011 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie vo výroku o zastavení exekúcie ako správne tak z vecného, ako aj právneho hľadiska.

2. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2327/2011 bola 16. apríla 2005 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v príslušnej zmluve určený splnomocnený zástupca dlžníka, a následne bol 11. júla 2005 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 4. augusta 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Dňa 7. októbra 2010 podala sťažovateľka návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením č. k. 2 Er/1117/2008-30 z 8. decembra 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 19 CoE/93/2011-53 z 31. mája 2011 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie vo výroku o zastavení exekúcie ako správne tak z vecného, ako aj právneho hľadiska.

3. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2334/2011 bola 30. apríla 2005 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v príslušnej zmluve určený splnomocnený zástupca

dlžníka, a následne bol 14. júla 2005 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 4. augusta 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Dňa 7. októbra 2010 podala sťažovateľka návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením č. k. 3 Er/1116/2008-29 z 9. decembra 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 19 CoE/79/2011-50 z 31. mája 2011 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie vo výroku o zastavení exekúcie ako správne tak z vecného, ako aj právneho hľadiska.

4. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2335/2011 bola 10. septembra 2005 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v príslušnej zmluve určený splnomocnený zástupca dlžníka, a následne bol 7. decembra 2005 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 25. mája 2006 začal nútený výkon rozhodnutia. Dňa 2. septembra 2010 podala sťažovateľka návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením č. k. 2 Er 1310/2008-38 zo 4. marca 2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 5 CoE/209/2011-52 zo 7. júna 2011 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie vo výroku o zastavení exekúcie ako správne tak z vecného, ako aj právneho hľadiska.

5. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2365/2011 bola 12. júna 2005 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v príslušnej zmluve určený splnomocnený zástupca dlžníka, a následne bol 5. októbra 2010 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 15. novembra 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Dňa 7. októbra 2010 podala sťažovateľka návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením č. k. 4 Er 1172/2008-26 z 8. novembra 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17 CoE/79/2011-61 z 22. júna 2011 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie vo výroku o zastavení exekúcie ako správne tak z vecného, ako aj právneho hľadiska.

6. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2366/2011 bola 17. septembra 2005 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v príslušnej zmluve určený splnomocnený zástupca dlžníka, a následne bol 7. decembra 2005 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 26. júna 2006 začal nútený výkon rozhodnutia. Dňa 2. septembra 2010 podala sťažovateľka návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením č. k. 5 Er 1308/2008-35 z 22. novembra 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 19 CoE/241/2011-51 z 31. mája 2011 tak, že potvrdil prvostupňové uznesenie vo výroku o zastavení exekúcie ako správne tak z vecného, ako aj právneho hľadiska.

Sťažovateľka v sťažnostiach okrem iného uvádza:

«... okresný súd vydal poverenie, t. j. riadne preskúmal exekučný titul pred vydaním poverenia na zahájenie exekúcie. Týmto svojím postupom okresným súd vytvoril sťažovateľ[ke] i povinnému právnú istotu a súčasne legitímne očakávanie sťažovateľ[ky] užívať svoj majetok – pohľadávku posilnenú ochranou súdom v rámci dozoru nad núteným výkonom práva, tzv. exekúciou voči majetku povinného.

Následne okresný súd z vlastného podnetu, tj. bez podnetu exekútora, sťažovateľ[ky] alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie.

Týmto postupom okresný súd porušil zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán, keďže zahájením konania z vlastného podnetu jednoznačne nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na úkor sťažovateľ[ky], ktor[á] zahájením konania stratil[a] právnú istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou.

Z časového hľadiska okresný súd, ani krajský súd nijakým spôsobom nezdôvodnil aký verejný záujem povýšil nad verejný záujem dohľadu nad výkonom exekúcie a prečo práve v tomto okamžiku zahájil okresný súd konanie na zastavenie exekúcie, t. j. či v období od vydania poverenia na vykonanie exekúcie do zahájenia konania na zastavenie exekúcie

sa zmenili akékoľvek zákonné alebo iné podmienky pre výkon tejto exekúcie a/alebo exekútor porušil akúkoľvek povinnosť uloženú mu exekučným poriadkom.

Domnievame sa, že cieľom oprávnenia súdu zahájiť konanie na zastavenie exekúcie bez návrhu vyplývajúce z príslušných ustanovení exekučného poriadku je chrániť verejný záujem ochraňujúci účastníkov exekúcie pred nezákonnou činnosťou exekútora v exekučnom konaní. Účelom tohto oprávnenia súdu zahájiť konanie na zastavenie exekúcie bez návrhu nemohlo byť oprávnenie takéhoto súdu nahradiť vôľu oprávneného alebo povinného v exekučnom konaní, keďže obe strany majú exekučným poriadkom garantované rovné postavenie, tj. povinný mohol zahájiť toto konanie na zastavenie exekúcie na svoj návrh a nebolo potreba, aby súd konanie zahajoval bez návrhu.

V tomto prípade okresný súd, ani krajský súd neidentifikovali ochraňovaný verejný záujem, ktorý by bol akokoľvek nadradený verejnému záujmu zachovania rovnosti práv účastníkov v exekučnom konaní, čo spôsobuje protiprávnosť zahájenia konania súdom bez návrhu.

Ďalším porušením práva sťažovateľ[ky] okresným súdom a krajským súdom v priebehu konania na zastavenie exekúcie, vyplývajúce z odôvodnenia predmetných rozhodnutí je vykonanie dokazovania zvláštneho podnetu a bez znalosti vôle účastníkov konania, a to opätovným preskúmaním exekučného titulu a súvisiacich dokladov najmä predmetnej zmluvy o úvere. V priebehu tohto konania súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom, ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie zastaviť exekúciu. Táto skutočnosť je významným porušením povinnosti súdu oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy...

Sťažovateľ[ka] má za to, že na základe zmluvy o úvere [jej] vznikol nárok na vrátenie peňažných prostriedkov osobou, ktorej úver] poskytl[la]. Tento nárok nebol nikdy spochybnený, naopak posilnený ochranou v rámci exekučného konania pod dohľad súdu vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Sťažovateľ[ka] tak vlastnil[la] majetok („possession“ „bien“) v zmysle Protokolu 1 Dohovoru, nakoľko išlo o existujúce (reálne) právo (ktoré vzniklo na základe bilaterálneho právneho úkonu – zmluvy, ktorej platnosť nebola účastníkmi ani súdnym orgánom spochybnená) a dokonca realizoval[la] toto svoje právo pod dohľadom súdu. Ako Európsky súd pre ľudské práva uvádza inter alia

v rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva Gasus Dosier und Fördertechnik, „pojem vlastníctvo má autonómny význam, ktorý sa neobmedzuje na vlastníctvo hmotných vecí (statkov), práva a záujmy predstavujúce aktíva môžu byť považované za vlastníctvo“. V prípade sťažovateľ[ky] nejde o žiadne fiktívne právo, ktorého existencia by mala byť určená dodatočne alebo existencia nároku by mohla byť spochybnená...

Podľa názoru sťažovateľ[ky] v posudzovanom prípade došlo k zásahu do jej[j] práva pokojne užívať majetok zo strany štátneho orgánu tým, že súd exekúciu zastavil, čím znemožnil nútený výkon práva, na ktorý sťažovateľ[ke] vznikol na základe zmluvy o úvere nárok a ktorý bol zabezpečený zákonom predvídaným exekučným titulom pod dohľadom súdu. Uvedený zásah do vlastníckych práv sťažovateľ[ky] nie je v súlade s požiadavkami Protokolu 1 Dohovoru druhej vety a predstavuje zásah do pokojného užívania majetku sťažovateľ[ky] resp. predstavuje de facto zbavenie vlastníctva. Zásah do práva pokojne užívať majetok musí spĺňať v zmysle Protokolu 1 Dohovoru a konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva 3 podmienky, a to aby i) bol zásah vykonaný vo verejnom záujme, ii) zásah bol primeraný sledovanému cieľu a iii) bol uskutočnený na základe zákona.»

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd o nich rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia, veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Sťažovateľka v sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovaných ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti uzneseniam krajského súdu č. k. 19 CoE/37/2011-51 z 31. mája 2011, č. k. 19 CoE/93/2011-53 z 31. mája 2011, č. k. 19 CoE/79/2011-50 z 31. mája 2011, č. k. 5 CoE/209/2011-52 zo 7. júna 2011, č. k. 17 CoE/79/2011-61 z 22. júna 2011 a č. k. 19 CoE/241/2011-51 z 31. mája 2011, ktorými podľa jej názoru došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie tým, že krajský súd

verifikoval zastavenie už prebiehajúceho exekučného konania bez toho, aby sa mala možnosť k tomu vyjadriť, čím súčasne malo dôjsť aj k neprípustnému zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže v dôsledku zastavenia exekučných konaní malo byť z exekúcie oprávnenej sťažovateľke upreté právo na vrátenie majetku od povinných.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí na spoločné konanie, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 2326/2011, sp. zn. Rvp 2327/2011, sp. zn. Rvp 2334/2011, sp. zn. Rvp 2335/2011, sp. zn. Rvp 2365/2011 a sp. zn. Rvp 2366/2011, z ktorých vyplýva ich právna a skutková súvislosť, a prihliadajúc taktiež na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje ústavné postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnemu problému nastolenému v sťažnostiach sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd)

právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu, t. j. v okolnostiach namietaných prípadov notárskej zápisnice.

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať.

II.2.1 Sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 2326/2011

Krajský súd uznesením č. k 19 CoE/37/2011-51 z 31. mája 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 4 Er/1116/2008-27 z 18. novembra 2010 v časti, ktorou tento exekúciu vyhlásil za neprípustnú a následne ju zastavil, ako vecne a právne správne v súlade s § 219 ods. 1 OSP odôvodňujúc svoje potvrdzujúce uznesenie okrem iného tým, že *«Okresný súd sa správne vysporiadal s otázkou notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Z obsahu spisu je nepochybne preukázané, že vyhlásenie účastníka o uznaní právneho záväzku v súhlase s vykonateľnosťou podľa § 274 písm. e) O. s. p. a s exekúciou podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku obsiahnuté v notárskej zápisnici... spísanej notárom JUDr. O. Ď. je za povinného vykonané advokátom Mgr. T. K., ktorého na tento úkon splnomocnil povinný v zmluve o úvere č... uzatvorenej medzi oprávneným a povinným. Uvedená zmluva bola uzatvorená na vopred pripravenom formulári, ktorého obsah povinný nemohol ovplyvniť, z čoho je zrejmé, že osobu advokáta si povinný nevybral slobodným výberom na základe vlastného uváženia, ale tento bol vopred určený oprávneným. Táto*

skutočnosť odôvodňuje aj obavu, že záujmy takto určeného advokáta sú v rozpore so záujmami povinného, teda povinného v zmysle § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemôže zastupovať a jeho každý právny úkon urobený za povinného, teda aj vyhlásenie obsiahnuté v notárskej zápisnici, ktorá je exekučným titulom, je absolútne neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Okresný súd preto správne vyhlásil exekúciu vykonávanú na základe neplatného exekučného titulu za neprípustnú a v zmysle § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku ju zastavil.»

II.2.2 Sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 2327/2011

Krajský súd uznesením č. k. 19 CoE/93/2011-53 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 2 Er 1117/2008-30 z 8. decembra 2010 v časti, ktorou tento exekúciu vyhlásil za neprípustnú a následne ju zastavil, ako vecne a právne správne v súlade s § 219 ods. 1 OSP odôvodňujúc svoje potvrdzujúce uznesenie obdobne ako v exekučnej veci sťažovateľky ním vedenej pod sp. zn. 19 CoE/37/2011.

II.2.3 Sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 2334/2011

Krajský súd uznesením č. k. 19 CoE/79/2011-50 z 31. mája 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er 1116/208-29 z 9. decembra 2010 v časti, ktorou tento exekúciu vyhlásil za neprípustnú a následne ju zastavil, ako aj uložil sťažovateľke nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie, ako vecne a právne správne v súlade s § 219 ods. 1 OSP odôvodňujúc svoje potvrdzujúce uznesenie obdobne ako v exekučnej veci sťažovateľky ním vedenej pod sp. zn. 19 CoE/37/2011 a sp. zn. 19 CoE/93/2011.

II.2.4 Sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 2335/2011

Krajský súd uznesením č. k. 5 CoE/209/2011-52 zo 7. júna 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 2 Er/1310/2008-38 zo 4. marca 2011, ktorým tento exekúciu vyhlásil za neprípustnú a následne ju zastavil a uložil sťažovateľke nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie, ako vecne a právne správne v súlade s § 219 ods. 1 a 2 OSP, pričom svoje potvrdzujúce uznesenie založil na tomto odôvodnení: „Exekučný súd má v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku povinnosť pred vydaním poverenia na uskutočnenie exekúcie dôsledne preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh

na vykonanie exekúcie má exekučný titul a v prípade ak zistí rozpor týchto listín so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietnuť. Ak však súd poveril exekútora vykonaním exekúcie napriek tomu, že exekučný titul má nedostatky alebo zaväzuje povinnú osobu na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, zastaví exekúciu dodatočne. V prípade, keď súd zistí dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku ako tomu bolo aj v danom prípade, zastaví exekúciu, ktorá bola začatá na základe poverenia udeleného súdom. Pre zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku preto vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nemôže predstavovať prekážku veci rozsúdenej.

V danom prípade súd prvého stupňa exekúciu vyhlásil za neprípustnú z dôvodu, že notárska zápisnica, ktorá bola v danej veci exekučným titulom, bola spísaná na vopred pripravenom formulári, kedy dlžník nemal možnosť ovplyvniť jej obsah. Odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že aj samotnú zmluvu o úvere je potrebné posudzovať z hľadiska jej súladu s článkom 6 bod 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993. Ide o kogentné ustanovenie, ktoré smeruje k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorá zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znova zaviesť rovnosť. V tejto súvislosti súdny dvor rozhodol, že takýto nerovný stav môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy. Vnútroštátny súd je preto povinný preskúmať ex offo nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a správne skutkové okolnosti potrebné na tento účel. Preto je potrebné konštatovať, že podľa platnej úpravy SR nie sú zmluvné ustanovenia, ktoré súd v rozpore s kogentnými ustanoveniami pravidiel na ochranu spotrebiteľa platné, a preto nie sú pre spotrebiteľa záväzné. V zmluve o úvere, ktorá bola uzavretá medzi účastníkmi, je upravených viacero neprijateľných podmienok, tvoriacich taký podstatný obsah celej zmluvy o úvere s tým, že tieto nie je možné v zmysle § 41 OZ oddeliť od ostatného obsahu a teda celá zmluva o úvere ako právny úkon je neplatná v zmysle § 39 OZ. Zmluva o úvere, ktorá je podkladom pre spísanie notárskej zápisnice, zakladá nekalú podmienku už vo výške úroku z omeškania, ktorý je uvedený vo výške 0,255 % denne z dlžnej sumy, čo predstavuje 91,25 %-ný úrok.

V danom prípade exekučným titulom bola notárska zápisnica. Notárska zápisnica je vykonateľná za splnenia predpokladov vymedzených v citovanom zákonom ustanovení § 41

ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku. Formálna stránka vykonateľnosti notárskej zápisnice spočíva v dodržaní formy notárskej zápisnice tak, ako je upravená v § 47 notárskeho poriadku a materiálna stránka spočíva v dodržaní obsahových náležitostí, ktoré predpisuje § 41 ods. 2 Exekučného poriadku. Notárska zápisnica musí obsahovať presné označenie oprávneného, povinného, presné vymedzenie práv a povinností na plnenie, rozsah a obsah a čas plnenia. Za najdôležitejšiu náležitosť exekučnej notárskej zápisnice treba považovať súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, pretože až tento prejav vôle povinného robí z notárskej zápisnice verejnú listinu, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom na nútený výkon povinností uvedenej v jej obsahu.

V prejednávanej veci, tak, ako správne uzatvoril súd prvého stupňa, bol súhlas povinnej s exekúciou zakotvený už v predtlačí zmluvy s tým, že povinná nemala možnosť túto skutočnosť zmeniť ani ovplyvniť a podpisom zmluvy sa vopred vzdala svojich práv namietat' akúkoľvek skutočnosť týkajúcu sa predmetnej zmluvy a svojho záväzku. Uvedené dojednanie preto opodstatnene súd prvého stupňa považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko povinná ako spotrebiteľ zásadným spôsobom týmto zhoršila svoje zmluvné postavenie a dôsledkom toho vznikol nepomer v právach a povinnostiach medzi oprávneným a povinným v neprospech povinného bez akejkoľvek možnosti ovplyvnenia obsahu tejto podmienky na strane spotrebiteľa.“

II.2.5 Sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 2365/2011

Krajský súd uznesením č. k. 17 CoE/79/2011-61 zo 22. júna 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 4 Er/1172/2008-26 z 8. novembra 2010 v časti, ktorou tento exekúciu vyhlásil za neprípustnú a následne ju zastavil, ako vecne a právne správne v súlade s § 219 ods. 1 a 2 OSP, pričom svoje potvrdzujúce uznesenie založil na tomto odôvodnení:

„Exekučný súd má v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku povinnosť pred vydaním poverenia na uskutočnenie exekúcie dôsledne preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul a v prípade, ak zistí rozpor týchto listín so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietnuť. Ak však súd poveril exekútora vykonaním exekúcie napriek tomu, že exekučný titul má nedostatky alebo zaväzuje povinnú, osobu na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právam nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, zastaví exekúciu dodatočne.

V prípade, keď súd zistí dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, ako tomu bolo aj v danom prípade, zastaví exekúciu, ktorá bola začatá na základe poverenia udeleného súdom. Pre zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku preto vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nemôže predstavovať prekážku veci rozsúdenej.

V danom prípade súd prvého stupňa exekúciu vyhlásil za neprípustnú z dôvodu, že notárska zápisnica, ktorá bola v danej veci exekučným titulom, bola spísaná na základe zmluvy o úvere obsahujúcej neprijateľné podmienky, s preto nemôže byť spôsobilým exekučným titulom.

Z obsahu exekučného spisu odvolací súd vyvodil, že nie sú žiadne pochybnosti o tom, že zmluva, uzavretá medzi účastníkmi dna 29. 11. 2004 je štandardnou formulárovou, resp. typovou zmluvou v zmysle § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase jej uzavretia. Takúto povahu nepochybne majú aj Všeobecné podmienky poskytnutia úveru inkorporované do zmluvy. Taktiež nie sú dané pochybnosti o tom, že oprávnený poskytol úver v rámci svojej obchodnej činnosti a povinná túto finančnú službu prijala ako spotrebiteľ. V čase uzavretia zmluvy o úvere (29. 11. 2004) právny predpis definoval pojem typová zmluva (§ 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa), pričom tento zákon, zhodne s ust. § 54 ods. 1, 2 Obč. zák. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, zakazoval dojednať zmluvné podmienky v neprospech spotrebiteľa, ktoré na jeho škodu zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán. Z tohto dôvodu je v prvom rade na daný právny vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy uzatvorenej medzi dodávateľom a spotrebiteľom nutné aplikovať spotrebiteľské právne normy, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie.

Odvolací súd však mal za dôvodnú námietku oprávneného ohľadne aplikácie zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch na vec samu.

Podľa § 1 ods. 1 až 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení i účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa. Zákon sa nevzťahuje na zmluvy a) o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné

alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu, b) o nájme, ktoré nezabezpečujú prevod vlastníckeho práva na nájomcu, c) o poskytnutí úveru bez platby úroku alebo akéhokoľvek poplatku, d) na základe ktorých sa neukladá žiadny úrok, ak spotrebiteľ súhlasí so splácaním úveru jednou splátkou, e) o poskytnutí úveru do hodnoty v Sk zodpovedajúcej 200 EUR a nad hodnotu v Sk zodpovedajúcu 20 000 EUR; ak je na rovnaký účel uzavretých viac zmlúv o spotrebiteľskom úvere medzi tým istým veriteľom a spotrebiteľom, súhrn všetkých zmlúv o spotrebiteľskom úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver, f) na ktorých základe sa vyžaduje, že spotrebiteľ úver splatí v lehote nepresahujúcej tri mesiace alebo maximálne štyrmi splátkami v lehote nepresahujúcej 12 mesiacov, g) o sústavnom poskytovaní služieb, za ktoré spotrebiteľ platí počas ich poskytovania v splátkach. Zákon sa nevzťahuje ani na úver formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditnú kartu; tým nie je dotknuté ustanovenie § 3 ods. 6.

Odvolaací súd po preskúmaní veci zistil, že posúdenie daného právneho vzťahu ako spotrebiteľského úveru vylučuje ust. § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, kde sú taxatívne vymenované zmluvy, na ktoré sa predmetný zákon nevzťahuje. Zmluva o úvere zo dňa 29. 11. 2004 nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keďže úver bol povinnej oprávneným poskytnutý len v sume 5.000 Sk/165,97 euro (§ 1 ods. 2 písm. e) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31. 12. 2008). Vzhľadom na uvedené, zmluva o úvere zo dňa 29. 11. 2004 potom nemusela obsahovať náležitosti stanovené v ust. § 4 citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch, vrátane RPMN, pre ktorých absenciu súd prvého stupňa považoval právny vzťah medzi účastníkmi zo zmluvy za bezúročný a bez poplatkov. Na základe uvedených skutočností odvolací súd konštatoval, že záver súdu prvého stupňa o tom, že medzi účastníkmi bola dňa 29. 11. 2004 uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bol nedôvodný a nemá oporu v skutkových zisteniach vo veci.

Na druhej strane však zmluvu o úvere opodstatnene súd prvého stupňa posudzoval aj z hľadiska jej súladu s článkom 6 bod 1 smernice rady 93/13/EHS zo dňa 5. apríla 1993. Ide o kogentné ustanovenie, ktoré smeruje k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou, ktorá

medzi nimi môže znova zaviesť rovnosť. V tejto súvislosti súdny dvor rozhodol, že takýto nerovný stav môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy. Vnútroštátny súd je preto povinný preskúmať *ex officio* nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a správne skutkové okolnosti potrebné na tento účel.

V danom prípade exekučným titulom bola notárska zápisnica (§ 43 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku). Notárska zápisnica je vykonateľná za splnenia predpokladov, vymedzených v citovanom zákone ustanovení. Formálna stránka vykonateľnosti notárskej zápisnice spočíva v dodržaní formy zápisnice tak, ako je upravená v ust. § 47 Notárskeho poriadku materiálna stránka spočíva v dodržaní obsahových náležitostí, ktoré predpisuje § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Notárska zápisnica musí obsahovať presné označenie povinného, ďalej presné vymedzenie práv a povinnosti na plnenie, presný rozsah, obsah a čas plnenia. Za najdôležitejšiu náležitosť exekučnej notárskej zápisnice treba považovať súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, pretože, až tento prejav vôle povinného robí z notárskej zápisnice verejnú listinu, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom na nútený výkon povinnosti uvedený v jej obsahu. Aj v danej veci odvolateľ akceptuje zákonnú požiadavku, aby notárska zápisnica ktorá má byť exekučný titulom podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, obsahovala uznanie určitého právneho záväzku. Takýmto právnym vzťahom je uznanie peňažného dlhu. Podľa citovaného zákonného ustanovenia je síce rýdzo procesno-právnym inštitútom, avšak tento inštitút nadväzuje na hmotnoprávny základ, teda na ustanovenia občianskeho, prípadne obchodného práva o uznaní dlhu. Materiálnou náležitosťou vykonateľnosti predmetnej notárskej zápisnice je tak uznanie daného nároku a súhlas povinného s vykonateľnosťou tejto povinnosti..

V prejednávanej veci však súhlas povinnej s exekúciou bol zakotvený už v predtlačí zmluvy s tým, že povinná nemala možnosť túto skutočnosť zmeniť ani ovplyvniť a podpisom zmluvy sa vopred vzdala svojich práv namietať akúkoľvek stotočnosť, týkajúcu sa predmetnej zmluvy a svojho záväzku. Uvedené dojednanie z tohto dôvodu nepochybne odporuje dobrým mravom, nakoľko povinná týmto zásadným spôsobom zhoršila svoje zmluvné postavenie tak, že sa vopred vzdala svojich práv. Odvolací súd sa taktiež stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že vzhľadom na pochybnosti o spôsobe, akým sa spotrebiteľ dozvedel o tom, že dlžník je v omeškani a aká je výška omeškania a na veľké množstvo splnomocnení udelených veľkým

množstvám splnomocniteľov jednému a tomu istému splnomocnencovi, je dané podozrenie, že splnomocnenec pri určení výšky dlhu spolupracoval s veriteľom – oprávneným, pričom konal nepochybné v rozpore so záujmami splnomocniteľa. Taktiež dojednanie v bode 07 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru o zabezpečení uznania dlhu formou notárskej zápisnice zmluvnou pokutou je podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore s dobrými mravmi, pretože núti povinnú uznať dlh voči oprávnenému pod hrozbou finančnej sankcie. Celé plnomocenstvo na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu tak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach i zmluvných strán zmluvy o úvere na škodu dlžníka -spotrebiteľa, ktorý bol prinútený pod hrozbou zmluvnej pokuty nechať sa zastupovať splnomocnencom, ktorého vopred určil veriteľ. Preto je plnomocenstvo podľa názoru odvolacieho súdu pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka) i ustanoveniami smernice Rady (ES) 93/13/EHS zo dňa 5. 4. 1993 neplatným právnym úkonom a na jeho podklade nebolo možné spísať za povinnú vyhlásenie do notárskej zápisnice.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že notárska zápisnica ako exekučný titul potom neobsahuje jej základnú zákonnú náležitosť v zmysle § 41 ods.2 Ex. Poriadku a to súhlas (prejav vôle) povinnej s jej vykonateľnosťou, o teda aj z tohto dôvodu nemôže byť považovaná za spôsobilý exekučný titul. Súd prvého stupňa preto postupoval správne, keď exekúciu vo veci vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ Ex. por. “

II.2.6 Sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 2366/2011

Krajský súd uznesením č. k. 19 CoE/241/2011-51 z 31. mája 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 5 Er 1308/2008-35 z 22. novembra 2010 v časti, ktorou tento exekúciu vyhlásil za neprípustnú a následne ju zastavil, ako vecne a právne správne v súlade s § 219 ods. 1 OSP odôvodňujúc svoje potvrdzujúce uznesenie obdobne ako v exekučnej veci sťažovateľky ním vedenej pod sp. zn. 19 CoE/37/2011, sp. zn. 19 CoE/93/2011 a sp. zn. 19 CoE/79/2011.

Navyše, v tejto veci krajský súd k námietke sťažovateľky, že okresný súd skúmal rozhodcovský rozsudok už pri rozhodovaní o udelení poverenia, keď uznal exekučný titul

za súladný so zákonom, na základe čoho udelil poverenie, krajský súd dodal, „že udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je procesné rozhodnutie, ktoré by vylučovalo čiastočné alebo úplné zastavenie exekúcie pre nesúlad exekučného titulu so zákonom. Súd je oprávnený v každom štádiu exekučného konania skúmať z úradnej povinnosti, či tu nie je daný niektorý z dôvodov, pre ktorý by musel exekúciu zastaviť.“.

Ústavný súd ďalej upriamuje pozornosť aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po formálnej a materiálnej stránke. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenia krajského súdu nezasahujú neprípustným spôsobom do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých uznesení krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku, Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenia smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 (vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2335/2011 a sp. zn. Rvp 2365/2011) podstatne na posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

II.3 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru,

ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocené princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu dospel k záveru, že z ich odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k neprípustnému zásahu do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy a rozhodol v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu neexistuje taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažností na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2011